

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

Evidenčna številka: VSL0076198

Datum odločbe: 28.01.2015

Senat, sodnik posameznik: Gordana Ristin

Področje: POGODBENO PRAVO - CIVILNO PROCESNO PRAVO - VARSTVO POTROŠNIKOV - ZDRAVSTVENA DEJAVNOST

Institut: spor majhne vrednosti - splošni pogoji poslovanja - sklenitev pogodbe - podpis pristopne izjave - ogled splošnih pogojev na spletu - posebna pogodba o delu - trženje zdravstvenih storitev - pogodba potrošniškega prava

Zveza: ZVPot člen 22, 22/2. ZZDej člen 47.

Jedro

Ker tožeča stranka ni dokazala, da bi bila tožena stranka seznanjena s celotnimi poslovnimi pogoji, ne morejo na odločitev vplivati trditve oziroma navedbe tožeče stranke o tem, kaj določajo pogoji v točkah 26 in 29. Stranki nista sklenili takšne pogodbe, kot jo zatrjuje tožeča stranka.

Izrek

Pritožba se zavrne kot neutemeljena in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je razveljavilo sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Ljubljani, opr. št. VL 137149/2013 z dne 2. 9. 2013 in predlog tožeče stranke zavrnilo.

2. Proti tej sodbi vlaga pritožbo tožeča stranka in uveljavlja zmotno uporabo materialnega prava in bistveno kršitev določb postopka. Z izpolnitvijo pristopne izjave je tožena stranka postala uporabnica programa tožeče stranke in se s pristopno izjavo zavezala plačevati mesečni pavšalni znesek. Tožeča stranka pa bi ji nudila preventivne zdravstvene storitve. Sodišče je spregledalo izpovedbo priče S., ki je povedal, da je praksa tožnice takšna, da vsakomur pove, kaj pomeni pristop in mu izroči splošne pogoje, da si jih prebere. Sodišče se do izpovedbe priče ni opredelilo. Tožeča stranka pa šteje, da je bil potrošnik seznanjen s celotnim besedilom, če je na pogoje izrecno opozorjen in so mu dostopni brez težav po 22. členu Zakona o varstvu potrošnikov (ZVPot). Zato je napačen sklep sodišča, da splošni pogoji toženke ne zavezujejo. Sodišče je zmotno opredelilo razmerje med tožečo in toženo stranko kot pogodbo o delu po 617. členu OZ. Tožeča stranka je predložila odločbo Vrhovnega sodišča RS G 1/2007, iz katere izhaja, da gre pri taki pogodbi za

pogodbo za izvajanje tržnih zdravstvenih storitev, do katerih je uporabnik upravičen proti plačilu pavšalnega zneska. Pavšalni znesek nastane pa nastane neodvisno od koriščenja storitev. Tako ni utemeljen sklep sodišča, da toženka storitev tožnice ni koristila in da jih zato ni dolžna plačati.

3. Na vročeno pritožbo tožena stranka ni odgovorila.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Uvodoma je treba ugotoviti, da gre v danem primeru za spor majhne vrednosti, kjer je izpodbijanje dejanskega stanja nedovoljen pritožbeni razlog (458. člen ZPP). Zato je za pritožbeno sodišče okvir odločanja tisto dejansko stanje, katerega je ugotovilo sodišče prve stopnje. Tako je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je toženka podpisala pristopno izjavo in da tožeča stranka ni dokazala, da bi toženki izročila splošne pogoje in je zato pogodba ne veže. Tožena stranka namreč v pritožbi trdi, da si je lahko toženka splošne pogoje ogledala na spletu. Sodišče tudi pravilno ugotavlja, da priča S. pri sklenitvi pogodbe ni bil navzoč.

6. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da tožeča stranka ni uspela dokazati, da bi bila tožena stranka seznanjena s splošnimi pogoji poslovanja tožeče stranke v pomenu 22. člena ZVPot (Ur. l. 20/98 in naslednji). Pritožnica trdi, da bi si toženka lahko ogledala pogoje na spletu. S tem trdi, da je v danih okoliščinah to dovolj. Pritožbeno sodišče pa se strinja s pravnim naziranjem sodišča prve stopnje, da iz podpisa pristopne izjave (priloga A2) ne izhaja, da je toženka prejela splošne pogoje poslovanja tožeče stranke in da je v trenutku sklepanja pogodbe pristala, da si jih bo ogledala na spletu. Le v odgovor pritožbenim navedbam je treba povedati, da pristopna izjava ni pogodba, iz nje ne izhajajo bistvene sestavine pogodbe, katero zatrjuje tožeča stranka. Na pristopni izjavi sicer piše, da so podrobnejše informacije o storitvah PZA na spletni strani. Tožena stranka je namreč trdila, da je morala izpolniti obrazec z osebnimi podatki, da bi jo oseba, ki opravlja storitve pri dr. R., lahko kontaktirala, če bi se odločila za skupinska srečanja psihoterapije. Iz trditve tožene stranke je razbrati, da se toženka ni odločila za nadaljnje storitve. Po drugem odstavku 22. člena ZVPot izhaja, da pogodbeni pogoji zavezujejo potrošnika le, če je bil pred sklenitvijo pogodbe seznanjen z njihovim celotnim besedilom. Podjetje ga mora na to opozoriti in pogoji mu morajo biti dostopni brez težav. Tega dejstva pa tožeči stranki ni uspelo dokazati. Zato ne more zahtevati izpolnitev pogodbe, ki ni bila sklenjena.

7. Pritožba ima sicer prav, da je njena dejavnost sicer dejavnost po 47. členu Zakona o zdravstveni dejavnosti in da trži zdravstvene storitve. Gre res za posebno pogodbo o delu(1). Vendar to ne pomeni, da ne bi šlo za pogodbo potrošniškega prava. Pogodbe, katere sklepa tožeča stranka, niso pogodbe o izvrševanju pravic iz zdravstvenega zavarovanja, s katerimi se zagotavlja socialna varnost v primeru bolezni, poškodbe, poroda ali smrti, ampak tožeča stranka ponuja opravljanje zdravstvenih storitev proti plačilu pavšalnega zneska. Ravno zato gre za pogodbo potrošniškega prava. Sodišče prve stopnje pravilno opozarja, da iz pristopne izjave izhaja, kot da bo zdravstvene storitve plačevala mesečno. Tak zapis pa vzbuja občutek, da gre za plačilo po opravljeni storitvi. Tožeča stranka pa ne trdi, da bi bila storitev opravljena.

8. Pritožba nima prav, da je sodišče prve stopnje spregledalo izpovedbo priče Ž. S. oziroma temu smiselno uveljavlja 8. točko drugega odstavka 339. člena ZPP. Sodišče je pričevanje ocenilo in nezadovoljstvo z dokazno oceno predstavlja v sporu majhne vrednosti nedovoljeni pritožbeni razlog, to je izpodbijanje dejanskega stanja.

9. Ker tožeča stranka ni dokazala, da bi bila tožena stranka seznanjena s celotnimi poslovnimi pogoji, ne morejo na odločitev vplivati trditve oz. navedbe tožeče stranke o tem, kaj določajo pogoji v točkah 26 in 29.

Stranki nista sklenili takšne pogodbe, kot jo zatrjuje tožeča stranka.

10. Tako se izkaže, da je sodišče prve stopnje pravilno ravnalo, ko je zavrnilo tožbeni zahtevk tožeče stranke, saj je na ugotovljeno dejansko stanje pravilno uporabilo materialno prava, ob tem pa ni zagrešilo bistvenih kršitev določb ZPP, ki so v tem sporu upoštevne.

Op. št. (1): Primerjaj razloge sodbe Vrhovnega sodišča RS G 1/2007 (list. št. A22).

Datum zadnje spremembe: 07.07.2015